

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2234/2020
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Стојановић, адвокат из ..., против туженог Центра за породични смештај и усвојење, Београд, чији је заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3142/19 од 17.01.2020. године, у седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3142/19 од 17.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3142/19 од 17.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2682/17 од 30.05.2019. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 05.06.2018. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужили на име мање исплаћене зараде по основу мање признатог минулог рада исплати за период од септембра 2014. године до маја 2016. године појединачне износе опредељене ближе тим ставом изреке са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиле на појединачне износе опредељен као у ставу првом изреке обрачуна и исплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код РФ ПИО, доприносе за здравствено осигурање Заводу за здравствено осигурање, доприносе за случај незапослености код НСЗ, по стопама прописаним законом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 56.320,00 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3142/19 од 17.01.2020. године одбијене су као неосноване жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, у ставу другом, у ставу трећем и у ставу четвртном изреке у делу у ком је обавезан тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 56.320,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате. Ставом другим

изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става четвртог изреке тако што је одбијен захтев тужиле за обавезивање туженог на исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова од пресуђења до извршности. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против усвајајућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном одлуком тужбени захтев је усвојен у односу на захтев за исплату мање исплаћене зараде по основу мање признатог минулог рада тужили и по том основу уплате припадајућих доприноса надлежним Фондовима на основу радног односа тужиле у утуженом периоду у различитим установама социјалне заштите. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ставри поднета је 20.09.2017 године, преиначена је у току поступка 05.06.2018. године повећањем захтева којим је тражена исплата 85.100,00 динара, а који износ представља и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић